

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce **BB, s.r.o.**, IČ 271 236 69, se sídlem v Praze 7, Bubenská 1376/39, zastoupeného JUDr.Pavlem Ulrychem, advokátem se sídlem v Praze 7, Letohradská 755/50, proti žalované **České obchodní inspekci**, se sídlem v Praze 2, Štěpánská 15, o žalobě proti rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 21.5.2009, č.j.: ČOI 3714/2009/0120/1000/2009/Be/Št,

t a k t o :

I. Rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 21.5.2009, č.j.: ČOI 3714/2009/0120/1000/2009/Be/Št, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 6.800,- Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce JUDr.Pavla Ulrycha, advokáta.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, doručenou k Městskému soudu v Praze dne 18.6.2009, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Ústředního inspektorátu České obchodní inspekce ze dne 21.5.2009, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí ředitele Inspektorátu České obchodní inspekce Středočeského a hl. m. Prahy ze dne 2.2.2008, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 5.000,-Kč pro porušení ustanovení § 19 odst.2 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů. Důvod pro uložení pokuty za správní delikt shledal správní úřad v tom, že žalobce dne 25.5.2008 nezajistil, aby byl v provozovně po celou provozní dobu pracovník pověřený vyřizováním reklamací.

pokračování

Žalobce v podané žalobě namítl, že pokud jde o kontrolu, která byla provedena dne 29.5.2008 v provozovně žalobce na adrese v Praze 7, Bubenská 39, jednalo se o kontrolu z podnětu zákazníka žalobce, která byla zaměřena na konkrétní obchodní případ. Kontrola byla prováděna za přítomnosti jednatele žalobce F. B., pracovníci obchodní inspekce požadovali předložení dokladů k prokázání toho, jakým způsobem byla předmětná individuální reklamace vyřízena. K tomu jim bylo sděleno, že doklady, vztahující se k předmětnému obchodnímu případu, nejsou v provozovně k dispozici a není přítomen pracovník žalobce, který předmětnou spotřebitelskou reklamaci vyřizoval, aby mohl případně poskytnout kontrolujícím osobám ústní informace. Na podkladě tohoto sdělení byl pracovníky České obchodní inspekce sepsán kontrolní protokol. Proti kontrolnímu protokolu a jeho dodatku podal žalobce námitky, když nesouhlasil s tvrzením, že došlo z jeho strany k porušení povinnosti zajistit přítomnost pracovníka pověřeného vyřizováním reklamací po celou provozní dobu. Uvedené námitky byly ze strany obchodní inspekce zamítnuty jako účelově určené ke zproštění se odpovědnosti za správní delikt bez dalšího odůvodnění.

Žalobce v podané žalobě namítl, že nesouhlasí se závěry správního úřadu o nepřítomnosti osoby pověřené vyřizováním reklamací, kdy ze samotného kontrolního protokolu je zřejmé, že po celou dobu kontroly byl v provozovně přítomen jednatel žalobce, který je bezpochyby pověřen k vyřizování reklamací. V provozovně žalobce byl navíc přítomen jiný pracovník, který je k přijímání reklamací pověřen. Žalobce proto namítá, že žalovaný správní úřad při vydání rozhodnutí dospěl k závěrům o skutkovém stavu věci na základě jediného provedeného důkazu, aniž přihlédl k tvrzením žalobce, tj. v rozporu se zásadou materiální pravdy. Žalovaný dále dospěl na základě provedeného důkazu k nesprávným skutkovým závěrům, napadené rozhodnutí obsahuje nedostatečné odůvodnění, což zakládá jeho nepřezkoumatelnost a spočívá také na nesprávném právním posouzení věci.

Žalobce namítl, že sepsí kontrolního protokolu ze strany České obchodní inspekce je čistě věcí kontrolujících osob a na jeho znění nemá kontrolovaná osoba žádný vliv. Proto nelze takového protokolu v následujícím řízení použít jako objektivního důkazu k prokázání skutkového stavu věci a především k posouzení vůle a projevu vůle kontrolované osoby. V projednávané věci byl předmětný protokol použit jako jediný důkaz ke zjištění skutkového stavu v době kontroly. Proto je objektivita takového důkazu pochybná, jedná se o důkaz listinou, vyhotovenou přímo jedním z organizačních útvarů žalovaného správního úřadu.

Odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje vylíčení toho, jak se žalovaný správní úřad vypořádal s jednou z námitek žalobce. Proto je napadené rozhodnutí vadné a pro uvedenou vadu i nepřezkoumatelné ve smyslu ustanovení § 68 odst.3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

Žalobce je přesvědčen o tom, že již samotná přítomnost jednatele společnosti v provozní době v provozovně naplňuje požadavek ustanovení § 19 odst.2 zákona o ochraně spotřebitele, neboť je to nepochybně právě jednatel společnosti, která zboží zákazníkovi prodala, kdo je jako statutární orgán společnosti přede všemi ostatními oprávněn k vyřizování reklamací. Žalobce zásadním způsobem nesouhlasí s tvrzením žalovaného, obsaženým v napadeném rozhodnutí, že kontrole přítomný statutární orgán nebyl připraven převzít činnost pracovníka pověřeného vyřizováním reklamací, což žalovaný dovozuje z formulace kontrolního protokolu za dne 29.5.2008. V předmětné době totiž jen jednatel žalobce kontrolujícím osobám sdělil, že doklady, vztahující se k předmětnému obchodnímu případu, nejsou v provozovně k dispozici a není přítomen pracovník žalobce, který předmětnou spotřebitelskou reklamaci vyřizoval, aby mohl případně poskytnout kontrolujícím osobám ústní

pokračování

informace. To, jak zkráceným způsobem byla provedena protokolace a jak je nyní žalovaným kontrolní protokol vykládán, nelze přičítat k tíži žalobce. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, na základě čeho dospěl žalovaný správní úřad k závěru, že v případě, že by se v den kontroly do provozovny žalobce dostavil zákazník s úmyslem provést reklamaci zboží, by tato reklamační nebyla ze strany žalobce přijata. Z tohoto pohledu je předmětné rozhodnutí nedostatečně podložené, nedostatečně odůvodněné a v důsledku toho nepřezkoumatelné.

Jednatel žalobce se v den kontroly žádným způsobem přijímání reklamací nezříkal a každému zákazníkovi, který by si přál reklamovat zboží, byl připraven se spolu s dalším pracovníkem provozovny věnovat. Žádné obecně závazné pravidlo mu neukládá povinnost osobně na vyžádání řešit se zákazníkem již uplatněné reklamace a předkládat v jejich souvislosti dotčenou dokumentaci. Reklamované zboží se v praxi odesílá k posouzení do servisních středisek výrobců a zboží ani dokumentace nemůže být neustále v provozovně. Zákon ukládá prodávajícímu pouze povinnost reklamace v kterékoli jeho provozovně osobně přijímat, nikoli však následně osobně v provozovně spotřebitele informovat o stavu reklamace nebo o jejím vyřízení. Žalobci tedy nelze vyčítat, že v předmětném případě neměl v provozovně k dispozici podklady ke kontrolovanému obchodnímu případu, neboť takovou povinnost mu žádný obecně závazný právní předpis neukládá. Nelze dojít ani k závěru, že žalobce nezajistil přítomnost pracovníka pověřeného vyřizováním reklamací a tím spíše ani k závěru, že se dopustil správního deliktu.

Žalobce namítl, že v době kontroly bylo reklamační řízení v daném obchodním případě skončené. Dne 6.5.2008 již zákaznice od kupní smlouvy odstoupila, v důsledku čehož veškerá práva a povinnosti z kupní smlouvy mezi účastníky zanikla. V době kontroly ze strany České obchodní inspekce již reklamační řízení neprobíhalo, tím spíše nebylo možné po žalobci požadovat, aby měl v provozovně související dokumentaci a aby byl přítomen pracovník, který by ke skončenému řízení měl poskytnout určité informace. Ani zde nelze spatřovat pro právní závěry žalovaného žádný zákonný podklad.

Z obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu k podané žalobě ze dne 21.9.2009 vyplývá, že se žalobcem lze souhlasit v tom směru, že v projednávané věci je zásadní správný výklad ustanovení § 19 zákona o ochraně spotřebitele. Žalobcovy námitky ve vztahu ke zjišťování stavu k věci a k odůvodnění napadeného rozhodnutí vycházejí právě k z jeho odlišného pohledu na význam aplikovaného právního ustanovení.

Žalovaný správní úřad odmítá pohled žalobce, že odstoupením od předmětné smlouvy ze dne 7.5.2008 zanikla veškerá práva a povinnosti z kupní smlouvy a tím reklamační řízení skončilo. Žalovaný má za to, že odstoupení od smlouvy je jedním z nároků z odpovědnosti prodávajícího za vady, jež může spotřebitel uplatnit a tímto momentem naopak reklamační řízení začíná. V daném případě šlo sice o odstoupení od smlouvy podle ustanovení § 19 odst.3 zákona o ochraně spotřebitele, když původně byla při reklamaci požadována oprava, ale poté co došlo k modifikaci tohoto uplatněného nároku, běží reklamační řízení až do doby, dokud nebudou práva a povinnosti obou stran řádně vypořádána. Lze proto polemizovat s výkladem ustanovení § 19 zákona, když podle názoru žalovaného je z ustanovení zřejmé, že uvedená povinnost se netýká přijímání reklamací ve kterékoliv provozovně s daným sortimentem, nýbrž se pověření takového pracovníka vztahuje právě k plnění povinností podle ustanovení § 19 odst.3 zákona o ochraně spotřebitele. Žalovaný pokládá za zcela přiměřené požadovat od takto pověřeného pracovníka též jeho schopnost sdělit k dotazu spotřebitele stav vyřizování reklamace, jež dosud nebyla uzavřena vzájemným vypořádáním práv obou stran.

pokračování

Žalovaný nemohl přitakat názoru žalobce, že samotná přítomnost jednatele společnosti naplňuje požadavek ustanovení § 19 odst.2 zákona. Při neexistenci pověřeného pracovníka lze připustit, že tuto činnost zajistí statutární orgán prodávajícího, avšak musí jít opravdu o činnost ve výši vymezeném rozsahu, přičemž ze zápisu v kontrolním protokolu vyplývá, že k předmětné reklamaci v době kontroly nebyl z přítomných nikdo schopen informace podat. Zákonný požadavek přítomnosti pracovníka či statutárního orgánu, pověřeného vyřizovat reklamace, je třeba z povahy věci chápat v materiálním smyslu jako skutečný výkon činností, k nimž se váže takové pověření a nikoliv formalistně jako pouhou fyzickou přítomnost takové osoby. K porušení zákona došlo tím, že na provozovně nebyl přítomen pracovník, který by mohl podat informaci o stavu dosud neuzavřeného reklamačního řízení. Tím se jen potvrdil předmět stížnosti spotřebitelky, která si právě na opakované marné pokusy získat informace o vyřizování své reklamace stěžovala. Provedenou kontrolou se spolehlivým způsobem potvrdilo, že v případě již běžícího reklamačního řízení paní H. informace o stavu její reklamace poskytovány nebyly, což neodpovídá požadavkům, vyplývajícím z ustanovení § 19 zákona o ochraně spotřebitele. Odůvodnění žalovaného správního rozhodnutí toto posouzení věci vyjadřuje dostatečným způsobem a není na místě hodnotit je jako nepřezkoumatelné.

Žalobce využil svého práva a podal k obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu dne 21.10.2009 repliku, v níž setrval na svých stanoviscích, vyjádřených podanou žalobou. V projednávaném případě došlo k tomu, že spotřebitelka, z jejíhož podnětu bylo vedeno správní řízení, odstoupila od smlouvy podle ustanovení § 19 odst.3 zákona o ochraně spotřebitele, tedy proto, že reklamace nebyla vyřízena v zákonné lhůtě. Právo odstoupit od smlouvy jí nevzniklo jako jedno z práv z titulu odpovědnosti za vady, ale jako právo ukončit již probíhající a protahující se reklamační řízení, a to z titulu prodlení a tedy i porušení zákonné povinnosti dodavatele. Žalobce má tedy zato, že reklamační řízení bylo tímto jednostranným úkonem spotřebitelky ukončeno, čímž zanikla nejen kupní smlouvy jako taková, ale i práva spotřebitelky z titulu odpovědnosti za vady. Naopak v důsledku tohoto úkonu vznikl synallagmatický vztah účastníků z titulu bezdůvodného obohacení podle ustanovení § 457 občanského zákoníku.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti:

Dne 29.5.2008 provedli pracovníci Inspektorátu Středočeského a hl. m. Prahy České obchodní inspekce kontrolu provozovny společnosti BB, s.r.o., s názvem „Nejlevnější obchod.cz“ na adrese Praha 7, Bubenská 39, při níž bylo zjištěno, že kontrola, provedená na základě podnětu spotřebitele, týkajícího se vyřízení reklamace dodaného zboží PC Sony VAIO, byla prováděna za přítomnosti jednatele společnosti BB, s.r.o., pana F. B. Na základě podkladů, zaslaných spotřebitelkou - paní I. H. - bylo zjištěno podle doložené faktury č. 270101330, že PC Sony VAIO FS 595 VP zakoupila v uvedené provozovně dne 27.2.2007. Reklamace byla uplatněna a přijata společností BB, s.r.o., dne 26.3.2008 vystavením reklamačního protokolu z téhož dne, který obsahuje všechny náležitosti požadované zákonem o ochraně spotřebitele. Spotřebitelka dále doložila ke svému podnětu korespondenci z elektronické pošty, datovanou dne 7.5.2008, kde je uvedeno, že reklamace dosud nebyla ze strany kontrolované společnosti vyřízena a spotřebitelka odstupuje od kupní smlouvy z důvodu nevyřízení reklamace v zákonem stanovené lhůtě třiceti dnů. Další e-mailová korespondence paní H. se společností BB, s.r.o., je datovaná dnem 14.5.2008, kde spotřebitelka informuje jednatele společnosti o uplatněné reklamaci PC.

pokračování

Kontrolními pracovníci bylo požadováno předložení dokladů, jakým způsobem byla citovaná reklamace vyřízena. Vzhledem ke skutečnosti, že v době kontroly nebyl přítomen pracovník společnosti, určený k vyřizování reklamací a doklady nebyly k dispozici, byl přijat závěr, že kontrola bude dokončena došetřením.

Proti kontrolnímu protokolu podal žalobce dne 4.8.2008 námitky, o nichž rozhodl ředitel inspektorátu ČOI Středočeského a hl.m.Prahy rozhodnutím o námitkách ze dne 21.7.2008, jímž námitky zamítl s odůvodněním, že tvrzení a argumentace kontrolované společnosti v podaných námitkách proti dodatku kontrolního protokolu o přítomnosti pracovníků určených vyřizovat reklamace je pouze účelovým tvrzením kontrolované společnosti, jehož jediným účelem je zprostit se odpovědnosti za zjištěné porušení ustanovení § 19 odst.2 zákona o ochraně spotřebitele.

Rozhodnutím ze dne 2.2.2009, č.j. 3999-10-08, uložila Česká obchodní inspekce – Inspektorát Středočeský a hl.m.Praha žalobci pokutu ve výši 5.000,-Kč pro porušení ustanovení § 19 odst.2 a naplnění skutkové podstaty ustanovení § 24 odst.7 písm.u) zákona o ochraně spotřebitele, kterého se společnost v postavení prodávajícího dopustila tím, že nezajistila, aby byl v provozovně po celou pracovní dobu přítomen pracovník pověřený vyřizovat reklamace, jak bylo zjištěno při kontrole provedené dne 29.5.2008 v provozovně žalobce „Nejlevnější obchod.cz“ v Praze 7, Bubenská 39. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že následky předmětného protiprávního jednání se týkají spotřebitele, který je faktický slabším subjektem v právním vztahu se jmenovanou společností a je třeba jej chránit. Následkem jednání žalobce byl spotřebitel značně zkrácen na svém právu na přítomnost pracovníka vyřizujícího reklamace a jeho absencí tak bylo ztíženo či přímo znemožněno uplatnění práva z odpovědnosti za vady. Situaci, kdy díky absenci pracovníka pro vyřizování reklamací není možno uplatnit reklamaci výrobku, považuje správní úřad za značně odrazující a podle zákona nepřípustnou. Po zvážení zjištěných skutečností přistoupil správní úřad k uložení pokuty při samé spodní hranici zákonného rozpětí a ve výši, která odpovídá povaze a rozsahu možných následků zjištěného protiprávního jednání a je souladu se zásadou přiměřenosti uplatňovanou ve správním řízení.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého právního zástupce včasné odvolání, v němž argumentoval zcela shodně jako v podané žalobě tím, že z kontrolního protokolu ze dne 29.5.2008 je nepochybně zřejmé, že kontrola byla provedena za stálé přítomnosti jednatele společnosti, tedy osoby, která je oprávněna k vyřizování reklamací. Společnost je přesvědčena o tom, že se v souvislosti s vyřizováním předmětné zákaznické reklamaci nedopustila žádného správního deliktu ani jiného protiprávního jednání, neboť zákon ukládá pouze povinnost zajistit přítomnost jakéhokoli pracovníka pověřeného vyřizováním reklamací, což bylo prokazatelně splněno.

O podaném odvolání rozhodla ústřední ředitelka České obchodní inspekce žalobou napadeným rozhodnutím, jímž odvolání zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila s odůvodněním, že osoba, přítomná ve smyslu ustanovení § 19 odst.2 zákona o ochraně spotřebitele, by měla být schopna zabývat se nejen otázkami spojenými se svými reklamacemi, nýbrž obecně s reklamacemi, uplatněnými vůči danému podnikatelskému subjektu. Zápis v kontrolním protokolu ze dne 29.5.2008 svědčí o tom, že takový pracovník v daný den nebyl k dispozici a že přítomný statutární orgán jeho činnost nebyl připraven převzít.

pokračování

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků nepožádal výslovně o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobce i žalovaný správní úřad souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z toho důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst.1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobou napadeným rozhodnutím byla žalobci správními úřady obou stupňů pravomocně uložena pokuta ve výši 5.000,- Kč za jednání, v němž správní úřady spatřovaly porušení ustanovení § 19 odst.2 zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů. Tímto deliktním jednáním bylo podle výroků správních rozhodnutí obou stupňů zjištěn skutek, že žalobce při provedené kontrole dne 25.5.2008 nezajistil, aby byl v provozovně po celou provozní dobu pracovník pověřený vyřizováním reklamací.

Podle ustanovení § 19 odstavců 1 až 3 zákona č. 34/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, s výjimkou případů, kdy je k provedení opravy určena jiná osoba, je prodávající povinen přijmout reklamaci v kterékoli provozovně, v níž je přijetí reklamace možné s ohledem na sortiment prodávaného zboží nebo poskytovaných služeb, případně i v sídle nebo místě podnikání. Proávající je povinen spotřebiteli vydat písemné potvrzení o tom, kdy spotřebitel právo uplatnil, co je obsahem reklamace a jaký způsob vyřízení reklamace spotřebitel požaduje; a dále potvrzení o datu a způsobu vyřízení reklamace, včetně potvrzení o provedení opravy a době jejího trvání, případně písemné odůvodnění zamítnutí reklamace. Tato povinnost se vztahuje i na jiné osoby určené k provedení opravy.

V provozovně musí být po celou provozní dobu přítomen pracovník pověřený vyřizovat reklamace.

Prodávající nebo jím pověřený pracovník rozhodne o reklamaci ihned, ve složitých případech do tří pracovních dnů. Do této lhůty se nezapočítává doba přiměřená podle druhu výrobku či služby potřebná k odbornému posouzení vady. Reklamace včetně odstranění vady musí být vyřízena bez zbytečného odkladu, nejpozději do třiceti dnů ode dne uplatnění reklamace, pokud se prodávající se spotřebitelem nedohodne na delší lhůtě. Po uplynutí této lhůty má spotřebitel stejná práva, jako by se jednalo o vadu, kterou nelze odstranit.

Z uvedeného právního ustanovení tedy vyplývá, že právní úprava prodeje zboží v obchodě má oproti obecné úpravě kupní smlouvy povahu nejen doplňujícího, ale i speciálního předpisu; reguluje-li některé otázky proti obecným ustanovením o kupní smlouvě odlišně, má přednost tato zvláštní úprava. Kupní smlouva, jejíž jednou stranou je osoba jednající v rámci své obchodní nebo jiné podnikatelské činnosti, má povahu spotřebitelské smlouvy, a do tohoto smluvního vztahu se tak promítá zákon č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele. V otázce odpovědnosti za vady prodané věci jde konkrétně o jeho ustanovení § 19 odstavec 3. Není-li reklamace včetně odstranění vady vyřízena nejpozději do třiceti dnů ode dne uplatnění reklamace (s výjimkou případu, kdy se prodávající se spotřebitelem dohodne na delší lhůtě), má spotřebitel po uplynutí této lhůty stejná práva, jako by se jednalo o vadu, kterou nelze odstranit. V závislosti na charakteru neodstranitelné vady, tj. na tom zda brání, aby věc mohla být řádně užívána jako věc bez vady nebo obvyklému účelu užívání věci nebrání, nabývá

pokračování

spotřebitel právo buď na výměnu věci či právo odstoupit od smlouvy nebo právo na přiměřenou slevu z ceny věci. V důsledku aplikace ustanovení § 19 odst.3 zákona č. 634/1992 Sb. nedochází k zániku žádných práv z odpovědnosti za vady (z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 30.6.2008, sp.zn. 33 Odo 930/2006).

Není proto důvodnou žalobní námitka, v níž žalobce poukazuje na skutečnost, že v době kontroly bylo reklamační řízení v daném obchodním případě skončené. Dne 6.5.2008 sice zákaznice od kupní smlouvy odstoupila, avšak s ohledem na výše uvedené nelze dovodit, že v důsledku toho veškerá práva a povinnosti z kupní smlouvy mezi účastníky zanikla a že tedy v době kontroly ze strany České obchodní inspekce již reklamační řízení neprobíhalo.

Podle ustanovení § 24 odstavec 7 písmeno u/ zákona o ochraně spotřebitele se prodávající dopustí správního deliktu tím, že nezajistí, aby v provozovně byl po celou provozní dobu přítomen pracovník pověřený vyřizováním reklamace. Za uvedený správní delikt lze uložit pokutu podle ustanovení § 24 odstavec 9 písmeno a/ téhož zákona až do výše 1.000.000,- Kč.

Důvodnou shledal městský soud druhou zásadní žalobní námitku, v níž žalobce namítal, že žalovaný správní úřad při vydání rozhodnutí dospěl k závěrům o skutkovém stavu věci na základě jediného provedeného důkazu, aniž přihlédl k tvrzením žalobce, tj. v rozporu se zásadou materiální pravdy. Žalovaný odvolací správní úřad své skutkové závěry ohledně jednání, v němž spatřuje naplnění zákonných znaků skutkové podstaty správního deliktu podle ustanovení § 24 odstavec 7 písmene u/ zákona o ochraně spotřebitele, odůvodnil výhradně závěry kontrolního protokolu ze dne 29.5.2008 jako objektivního důkazu, jímž má být prokázán skutkový stav věci a posouzena vůle a projev vůle kontrolované osoby.

Z obsahu spisového materiálu je patrné, že kontrolovaná společnost při kontrole dne 29.5.2008 nenamítala ničeho proti závěru kontrolních pracovníků o tom, že v době kontroly nebyl přítomen pracovník určený k vyřizování reklamací a doklady nebyly k dispozici. Teprve v rámci kontroly prováděné v provozovně žalobce dne 9.6.2008 byly požadované doklady předloženy a až tento protokol ze dne 9.6.2008 bezprostředně odkazuje na písemné vyjádření jednatele žalobce F. B., v němž se bezprostředně vyjádřil k dosavadnímu průběhu reklamačního řízení. Skutečnosti rozhodné pro závěry o tom, zda se žalobce dopustil protiprávního jednání, obsahuje především dodatek ke kontrolnímu protokolu ze dne 24.6.2008, který se zcela jednoznačně váže k závěrům kontrolního protokolu ze dne 29.5.2008.

Je tedy podle názoru soudu nepochybné, že při kontrole, provedené pracovníci místně příslušného orgánu České obchodní inspekce v provozovně žalobce dne 29.5.2008, pracovník určený k vyřizování reklamací přítomen nebyl a požadované doklady nebyly k dispozici, s čímž byl jednatel žalobce obeznámen. Zároveň je však podle mínění soudu nutné vzít v úvahu, že z uvedeného protokolu nevyplývá jakkoli snaha kontrolních pracovníků v kontrole pokračovat, takže skutečný výkon činnosti jednatele žalobce jako osoby namísto pracovníka pověřeného vyřizovat reklamace nebyl inspektorkami ČOI konkrétně požadován, když ze závěru kontrolního protokolu je zřejmé, že kontrola bude dokončena došetřením s odkazem na opatření, jímž bylo žalobci uloženo, aby podal vysvětlení a předložil veškeré doklady týkající se předmětné reklamace.

Jestliže tedy byla žalobci pokuta uložena právě za jednání, týkající se kontroly provedené dne 29.5.2008, pak Městský soud v Praze k uvedené žalobní námitce konstatuje, že z obsahu spisového materiálu není zřejmé, že by jednatel žalobce kontrolním pracovníkům

pokračování

potřebnou součinnost neposkytl, pokud se kontrolní pracovníci zcela zjevně spokojili s vysvětlením nepřítomnosti pracovníka pověřeného vyřizovat reklamace a po skutkové stránce je podle názoru soudu ve spisovém materiálu dostatečně osvědčeno, že žádné další konkrétní kroky, směřující k naplnění účelu kontroly ve vztahu ke zcela konkrétní reklamaci nehodlali činit dříve, než při další kontrole v provozovně žalobce dne 9.6.2008.

Důvodnou shledal soud žalobní námitku, v níž žalobce poukazoval na to, že z výroku i odůvodnění napadeného rozhodnutí není dostatečně zřejmý skutečný stav a jak se správní úřad vypořádal s námitkami žalobce, vznesenými v průběhu správního řízení. Zcela obecně formulovaný skutkový děj, jak je uveden ve výrocích (i odůvodněních) rozhodnutí obou správních úřadů, nenaplní právním řádem požadované nároky na obsah rozhodnutí, jímž je účastník řízení sankcionován. Rozpory ve skutkovém ději, jak je formuloval žalobce již od doby podání vyjádření ke kontrolnímu protokolu, v rámci námitek ke kontrolnímu protokolu, v odůvodnění odvolání proti rozhodnutí o uložení pokuty a konečně i v podané žalobě, jsou natolik závažné, že neumožňují podle názoru soudu jednoznačně formulovat závěr o tom, že při kontrole, provedené pracovníci místně příslušného orgánu České obchodní inspekce v provozovně žalobce dne 29.5.2008, nebyl – s ohledem na stálou přítomnost statutárního orgánu (jednatele) žalobce - přítomen pracovník určený k vyřizování reklamací ani jiná osoba, která mohla případnou uplatněnou reklamaci přijmout či vyřídit.

Lze tak přisvědčit žalobním námitkám, že správní úřady obou stupňů dospěly na základě provedeného důkazu k nesprávným skutkovým závěrům, že napadené rozhodnutí o odvolání obsahuje nedostatečné odůvodnění, když neobsahuje vyličení toho, jak se žalovaný správní úřad vypořádal s jednou z námitek žalobce, což zakládá jeho nepřezkoumatelnost podle ustanovení § 68 odst.3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Z výše uvedených důvodů postupoval soud podle ustanovení § 76 odst.1, písm.a) s.ř.s. a zrušil žalobou napadené rozhodnutí bez jednání pro nepřezkoumatelnost, spočívající v nedostatku důvodů odůvodnění. Podle ustanovení § 78 odst.4 s.ř.s. současně vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému.

Na žalovaném nyní bude, aby se znovu zabýval odvoláním žalobce proti rozhodnutí o uložení sankce za správní delikt a zabýval se otázkou, zda byly splněny podmínky, předepsané pro vydání takového rozhodnutí na základě výsledků provedené kontroly či nikoliv. Správní orgány jsou právním názorem, vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku v dalším řízení vázány (ustanovení § 78 odst.5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanoveními § 60 odst.1 s.ř.s. Žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 2.000,-Kč a odměnu právního zástupce žalobce JUDr.Pavla Ulrycha, advokáta, a jeho hotové výdaje. Mimosmluvní odměna činí v daném případě dva úkony právní služby po 2.100,-Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby) podle ustanovení § 7, § 9 a § 11 odst.1 vyhlášky č.177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, a dále dvakrát režijní paušál po 300,- Kč za náhradu hotových výdajů zástupce žalobce podle ustanovení § 13 odst.3 advokátního tarifu. Celková výše přiznaných nákladů řízení tak činí 6.800,- Kč.

pokračování

P o u ě n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a následujících s.ř.s. u Městského soudu v Praze kasační stížnost, a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu. Podle ustanovení § 105 odst.2 s.ř.s. stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem ; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 26.srpna 2010

JUDr.Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu